

Tuulen voimalla

Kevättalvella Pallaksella näkee leijan kanssa viilettäviä laskijoita. Tuulesta ja leijasta riippuen laji sopii niin rämöpäälle kuin uutta harrastusta mielivälle.

– Kerran olen kokeillut. Se päättyi siihen, että kynnin naamallani maata, eräs leijalla ajoa kokeillut kertoo.

Olen saapunut Pallakselle tekemään juttua leijahiihdosta ja lajin harrastajista. Toiveissa olisi päästä itsekin testaamaan lajia. Uskaltaako sitä sittenkään?

– Uskaltaa, uskaltaa! Täytyy vain olla tuuleen ja omiin taitoihin sopiva leija ja tietää, miten sitä ohjataan, minulle vastataan.

Lapland Hotels Pallaksen aula on koolla joukko innokkaita leijahiihtäjiä ja -lautailijoita. Aamu on häikäisevän hieno: aurinko paistaa pilvettömältä taivaalta, ja lippu hotellin pihan lipputangossa lepattaa lupaavasti.

– Noin 8 metriä sekunnissa

tässä alhaalla, joku tietää.

Lipun ohella leijailijat seuraavat eri sääpalveluiden ennusteita sekä Windy-sovelluksen ja vie-reisen Laukukeron sääaseman tietoja. Monen puuttoman keron Pallas on leijahiihdon ja -lautailun harrastamiseen erinomainen kohde, sillä täällä tuulee usein. Päivän kohde valitaan sen mukaan, mistä suunnasta ja kuinka paljon tuulee. Jos alhaalla on tyyntä, voi ylhäällä tunturissa silti olla sopivasti tuulta. Silloin nouseaan ankkurihissillä Laukukeron päälle tai skinnataan vaikkapa Palkaskeron huipulle.

Aamuisin harrastajat kokoontuvat palaveeraamaan päivän kohteesta. Tänä suunnataan ”poroaidalle”, lähellä hotellia

sijaitsevalle loivalle tasangolle.

Välineet kelin, koon ja mieltymyksen mukaan

Ennen matkaan lähtöä valitaan keliin sopiva leija. Jokaisella harrastajalla on ainakin kolme, joista valita: pieni, keskikokoinen ja iso. Pienimmät leijat ovat pinta-alaltaan 4–8 neliötä, isot noin 12–16 neliötä. Myös laskijan koko vaikuttaa valintaan.

– Leija saa energiansa tuulesta, joten harrastajan painolla on merkitystä. 50-kiloinen ja 100-kiloinen kaveri valitsevat erikokoiset leijat. Keskimäärin naiset käyttävät pari neliötä pienempiä leijoja kuin miehet, **Petri**

Sandström kertoo.

Myös leijan narujen pituus vaikuttaa siihen, kuinka voimakkaasti tuuli leijaan tarttuu. Lyhyimmät narut ovat kymmen metriä, pisimmät yli kaksikymmentä.

Leijatyyppejä on yksinkertaistaen kaksi, pumpattava ja patjaleija. Patjaleija on kätevä hiihtovaelluksella, sillä se menee pieneen tilaan ja on käyttövalmis parissa minuutissa. Pumpattavan leijan käyttöön saamiseksi sen sijaan tarvitaan erillinen pumppu.

– Pumpattava leija säilyttää muotonsa patjaleijaa paremmin erilaisissa keliolosuhteissa, ja kesällä se on patjaleijaa turvallisempi, sillä se kelluu, Sandström

kertoo.

Leijalla ajaminen onkin sekä talvi- että kesälaji. Talvella viiletetään jäällä sekä lumipeitteisillä aukeilla ja tuntureilla, kesällä puolestaan merellä ja järvillä. Talvella lajia kokeilevan täytyy matkaan lähtiessä valita, kiinnittääkö hän jalkoihinsa laskettelusukset vai lumilaudan.

– Aloittelijalle sukset ovat paremmat, sillä silloin ei tarvitse tasapainoilla takakantilla. Laskutaitoakaan ei silloin tarvita hirveästi, sillä lajiin tutustutaan tasaisella maalla, Sandström vinkkaa.

Sandström itse laskee laudalla, kuten suurin osa Pallakselle kokoontuneesta leijaporukasta. Laudalla laskiessa on tärkeää,

että pystyy jossakin määrin laskemaan molempiin suuntiin, sekä vasen että oikea jalka edellä. Siteet puolestaan on hyvä asentaa keskelle lautaa ja niiden kulmat säätää joko nollaksi tai niin, että kumpikin jalka osoittaa hieman ulospäin.

Kun niksit oppii, pääsee leijalla kuulemma helposti tunturin lalle. Ensikertalaiselta se ei vielä onnistu.

– Päivän aikana kilometrejä kertyy helposti viisikymmentä jo tässä Pallaksella, kouluttaja **Lorenzo Dotson-Smith** kertoo.

– Ja kun nämä tunturit käyvät tutuiksi, tuossa on 50 kilometriä läänin pohjoiseen, porukka nauraa.